

Hyvä ystävä!

Junassa, eräänä yönä joulun alla 2019

Kirjoittamispaikasta jo ehkä arvaatkin, että vauhtia on vuoden aikana riittänyt. Alampa kuitenkin

Ylen kanssa tehtiin juttua mehiläispesien talvitapioista, eli pesien talvikuoolemista. Syynä voi olla tintin, tikan tai hiiren kiusaamisesta tuleva stressi tai vaikkapa ruuan puute. Kylmään mehiläinen ei sinällään kuole.

mia. Välillä itse haalien ja välillä ihan sattuman kautta. Osa kiireestä tuo suruja. Jotkut surut aiheuttavat kiireitä. Mutta on sitä kiirettä tuonut ilokin ja joskus on myös iloista kiirettä.

Vuosi alkoi ikävissä merkeissä kun sain tiedon yllättävästä kuolemasta. Aimo Nurminen, eräs valtakuntamme ykkösmiehistä mehiläisälalla oli kuollut tapaturmaisesti. Hän oli mm. presidentin kesäasunnon, Kultarannan, mehiläistarhaaja. Arvostin Aimoa suuresti monestakin syystä. Aimo myös muisti perustellen kiittää minua usein toimistani liiton puheenjohtajana. Hänen hautajaisiinsa osallistuin monen muun mehiläishoitajan ja mehiläishoitajain liiton nykyisen ja entisen toimihenkilön mukana. Kun sain kuolinviestin, tuli mieleeni Risto Blomin kirjan "Mesimäsu" viimeinen kappale, joka kertoo mehiläisen kuolinlennosta:

"...Haikeus haihtui portin luona..." Mukailin tekstistä version muistoadressiinkin. Tuo teksti on sellainen, että sitä lukiessa kylä joka kerta liikuttuu, vaikka muuten ei mehiläishoitaja voikaan murehtia jokaisen pikku mehiläisen perään. Mesimäsu on sellainen kirja, että sitä suosittelen lukemiseksi itse kullekin.

ihän alusta kertomaan, mitä minulle on tässä kuluneen vuoden aikana sattunut ja tapahtunut. Osaan ehkä olet jo kuullut minun tai jonkun muun selostamana tai ehkä lukenut lehdistä.

Mennyt vuosi on ollut sellainen, että sana "kiire" on ollut koko ajan esillä. Sitä kiirettä on ollut vuoden aikana monenlaista ja monesta syystä. Jotenkin vaan kertyy niitä hom-

Aimon hautajaisissa laskin arkulle iloisen keltaisia kukkia. Hautajaisten loppuvirtenä laulettiin Suvivirsi, mikä ei lopulta tuntunut yhtään kummalliselta...

Pakkasen vuoksi tuli harmia kun kotona jäättyi vesiputket useamman kerran. Kun syytä alettiin tutkia, huomattiin että taitaa olla mökin peruslämpö turhan alhainen. Keittiön nurkassa oli reilusti pakkasen puolella.

Huhtikuussa kertoilin kaikille, että "meiltä" ilmestyi kirja. Oikeasti Hunajaa!-kirjan kirjoitti Terhi Friman ja kuvat otti Antti Saraja, mutta olin minä siinä menossa kovasti mukana ihan aloituspalaverista oikolukuun ja julkistamistilaisuuksiin saakka.

Kevättalvella kävin kiirettä paossa Tallinnassa. Vähän kylmä siellä vielä oli, mutta hauska oli rauhassa tepastella pari päivää vanhan kaupungin katuja. Tässä olla Hansa-teemaisessa ravintolassa.

Kesäkuun lopulla kirjoittelin Facebookissa: "Omat pesät ei niinkään oo parveilu, mutta tunnetulle mehiläistarhurille soitellaan kaukaakin pyyntöjä tulla keikkumaan puoliväliin tavasta jonkun kuusen latvaan tai savupiipun nokkaan. Nyt on varmaan pahin parvikesän minun mehiläisurani aikana. Kolme viikkoa oli mielessä, että pitää tiedottaa asiasta julkisesti, mutta parvireissut vei ajan ja voimat. Maanantaina istuin junassa ja siitä ei päässyt parvenhakuun, niin väsäsin uutisen. Eipä sillä, parvien nappaamisessa on oma hupinsa ja pääsee porinoille ihmisten kanssa. Kaiken ajan se vaan vie." Juttu ilmestyi tämän kuvan kera Rantalakeudessa otsikolla "Koh-tasitko karanneen mehiläisparven? – Kerro tarhurille, voit saada hunajapurkin!"

Oulussa järjestettiin toukokuun lopulla kirkon työnohjaajine valtakunnalliset neuvottelupäivät "Työelämän sukupuolittuneet roolit -Olen nainen Tosimies". Sattu-neesta syystä päädyin puhujaksi paneelikeskusteluun "Naisia miesten kengissä, miehiä naisten töissä", jossa keskustelimme me mieskätilö, naispalomies, naiskiinteistöjohtaja ja mies-toimistos sihteeri. En tiedä mitä paneelin laattija oli keskustelulta odottanut, mutta yhteisesti olimme sitä mieltä, että sukupuoli näyttelee näissäkin ammateissa todella pientä roolia. Kun kysyttiin, onko vähemmistösukupuolesta ollut haittaa tai hyötyä, varasti kätilö kommenttini

"etuna on se, että oman alan koulutuspäivillä on itsellä lyhyt vessajono".

Keväällä mehiläishoitajain liitto työllisti minua kovasti enemmän kuin koskaan ennen. Sen seurauksena minulla jäi kaikki pesäkalusto huoltamatta ja jouduin tekemään sitä kesällä aina kun vaan vähänkään ehdin. Rikkinäiset kalustot jäi kokonaan korjaamatta joten kalustoa oli niukasti käytössä. Olin edellisenä syksynä ylittänyt sen pesämäärän, jota olin tavoitellut: 50 pesää. Talvella oli muutama pesä kuollut ja keväällä vielä myin muutamman, vaikka oli aikanaan päättänyt, että myyn vasta niitä "ylimääräisiä". Kesän alussa minulla oli siis nelisenkymmentä pesää. Kesän aikana tuntui, että mehiläishommassa on koko ajan kiire ja tuntuu, ettei mitään oikein ehdi hoitaa kunnolla. Iso osa kiireestä johtui

Loppupalvesta oltiin työporukalla Taivalkoskella ja lopultakin tuli käytyä Kallioniemessä. Tänä vuonna oli joutoaikoina semmonen harrastus, että luin Iijoki-sarjan läpi. Nyt siis toiseen kertaan, kun edellinen oli lukioaikoina. Harmillisesti en merkannut muistiin milloin tämänkertaisen urakan aloitin, mutta kyllä siinä useampi ilta meni...

Kiireestä huolimatta mehiläishoitajat piti messuosastoa maailman mehiläispäivän aikoihin.

historiallisen voimakkaasta parveilusta. Parveileva pesä jakaa väkensä kahtia ja vanha emo lähtee oman puolikkaansa kanssa etsimään uutta pesää ja loppuväki kasvattaa itselleen uuden emon vanhaan pesään. Siten luonto hoitaa mehiläisyhteiskuntien, eli pesien, määrän lisäämisen ja kuolleiden pesien korvaantumisen. Nykymehiläishoittoon hallitsematon parveilu sen sijaan ei oikein sovellu, vaan hoitajan pitäisi pystyä jakamaan pesiä haluamallaan tavalla. Minun pesät eivät parveilleet pahastikaan. Mutta välillä meni viikkokin että ajelin pitkin lääninä

parvien perässä, enkä ehtinyt omia mehiläisiä hoitamaan lainkaan. Mehiläishoitajan velvollisuus näet on auttaa aina sivullisia, joille parvet voivat olla aika pelottavakin tuttavuus. Tämä kesä oli siitä harmillinen, että todella moni parvi oli asetunut savupiippuun tai muuhun niin hankalaan paikkaan, että parvi piti hävittää ja hakupalkka jäi saamatta. Kun hyvän parven saa kiinni ja pe-

Ei niin kiire kuitenkaan, ettei ehdi junaa katsomaan. Ukko-Pekka kävi pohjoisessa pitkästä aikaa.

Suviseuroissa kävin sanankuulossa minkä ehdin,
mutta parvenhakuun piti sieltäkin lähteä.

sään, voi se
tuottaa vielä
samana kesänä
melko määrän
hunajaa. Kalus-
topula oli
kova, mutta
siihenhän tie-
sin syyn. Sit-
ten jossain
vaiheessa epäi-
lin, että olin
kadottanut yh-
den nipun pe-
sien numerolap-
puja kun niitä

on kuitenkin yli 60. Eräänä iltana oli muutama sekunti ylimääräistä aikaa ja aloin laskemaan pesäkortteja. Joka pesässä on numerolappu ja kansiossa on samalla numerolla varustettu kortti. Kortissa kerrotaan, mistä pesä on saanut alkunsa ja kuka siinä on emona. Lisäksi korttiin merkitään miten pesää on milloinkin hoidettu ja muita havaintoja pesästä. Nyt kortteja laskiessa huomasin, mistä kiire oli peräisin. Luulin, että en ollut saanut montakaan parvea kiinni ja muutenkin pesien lisääminen oli kiireessä vähän niin ja näin. Pesämääräksi paljastui nyt kuitenkin seitsemänkymmentä! Eihän se sinänsä ole sivutoimisellekaan tarhurille oikeasti iso määrä, mutta minun mukavuusalueen rajan se kyllä selvästi ylitti.

Mehiläistarhurin kesälomatunnelmia
kellokortin kertomana...

2019-08-13 07:22 työ alkaa
2019-08-13 15:00 tauko alkaa
2019-08-13 16:00 tauko loppuu
2019-08-13 23:50 työ loppuu

18.6. ke	27.6. pe	6.7. su	15.7. ti	24.7. to	pe
19.6. ke	28.6. pe	7.7. su	16.7. ti	25.7. to	3.8. la
20.6. to	29.6. la	8.7. ma	17.7. ke	26.7. pe	
21.6. pe	30.6. su	9.7. ti	18.7. to	27.7. la	
22.6. su	1.7. ma	10.7. ti	19.7. to	28.7. la	6.8. ti
23.6. ma	2.7. ti	11.7. to	20.7. la	7.8. ke	
24.6. ti	3.7. to	12.7. ma	21.7. ti	8.8. to	
25.6. to	4.7. ti	13.7. to	22.7. la	9.8. pe	
26.6. ke	5.7. to	14.7. ma	23.7. ti		

Kun hunajia alettiin
keräämään onnistui en-
simmäiset 50 pesää
ihan hyvin, niin kuin
pitikin. Viimeiset eli
ne ylimääräiset olivat
sitten aika tuskaa:
loppui aika, välineet,
kalusto ja työkaverit.
Lopulta kaikki hunajat
saatiin kuitenkin lin-
gottua, kiitos mehi-
läiskaverini Pertin ja
äitini Ritvan. Mehi-
läisten talviryökkin-
nassa tuli seuraava
tänkapä. Vaikka tila-
simme sokeria tonni-
tolkulla, olin sitä
myös myynyt reilusti
eteenpäin ja vahingos-
sa melko määrän omasta

Mehiläisen biologian vuoksi mehiläishoitajan kalenteriviikossa on
yhdeksän päivää. Eipä jäänyt kon monta ruutua tyhjäksi
merkkailtiin että missä pitää mitäkin tarhaa olla hoitamassa.

osuudestanikin. Pesät jäivät aika niukalle ruualle, mutta nyt joulukuussa kun kävin niitä katsomassa, ei tilanne ollut kovinkaan katastrofaalinen.

Hunajien keruussa oli jonkinmoisena hidasteena se, että juhlin pyöreitä vuosia. Ensimmäisenä juhlapäivänä Marttikerhoksikin nimetty nuorten miesten joukko oli vaivoja ja rahojaan säästämättä laatinut minulle seikkailun, jossa sain kerrata suunnilleen kaikki elämäni huippukohdat ja muut elämäni vaiheet. Päivän aikana olin armeijassa, junan kyydissä, pyrkimässä kemian opiskelijaksi ja seurakunnan palvelukseen, välillä käytiin autosuunnistamassa ja krokettikisassa. Yhtäkkiä tuli kiireellinen viesti lähteä hakemaan mehiläisparvea. Ensin päätin, että juhlapäivän vuoksi en vastaa kutsuun. Kun parven kerrottiin olevan läheisessä puistossa, päättelin että kaipa se on minun kuitenkin haettava. Kyseessä ei ollutkaan ihan tavallinen parvi ja jälleen tuli todistettua että aina kannattaa mehiläistarhurin lähteä yrittämään parven perään... Tämä juhlapäivä päättyi hienoon ravintolaan.

Varsinainen syntymäpäiväkutsuni julkistin Internetissä:

Koskapa jouto(ja tähellisemmästäkin...)ajastani iso osa kuluu erinäisiin talakoiisiin osallistumalla, on lieenee kohtuullista tällä kertaa järjestää kerranki talakoot ihan omaksi hyväkseni. Eppäilen näjet että elämäni ensimmäinen kolomannes alakaa hiljalleen olla lopusa.

Tervepä siis tulua pistäytymään 40v-syntymäpäivätalakoiisiin kottiini Pönttälään lauantaina 24.8. klo 10 ja 16 välillä.

Ohojelmasa vappaasti valittavana: Polttopuitten tekua ja pinuamista, Roooppien täytyä, Risusavotaa, Roskain kerruuta, Niittua, Lapijointia, Kitkentää, Haravointia, Talakookahaven keittua, -Valokuijun roopin kaivuuta, Puun kaatua, Salaojan tekua, Tiskaamista, Rännin puhistusta, Saunan pesua, Romun kantua, Talakooruuvan keittua (pistän herneet likuammaan), Viinimarijain ja vattuun poimintaa, Talakooväjen ruokintaa, Varaston siivuuta ja saattaapa olla jotaki muutaki.

Raihnaset, vaivaset, laiskat ja muut heikkosaattoset toimikoot halutessaan työnjohollisissa tehtävissä.

Periaatehan mulla aina on, että "ku kaikki tekkee jotakin, nii ei jonku tarvi tehdä kaikkia"

Välisä tietysti juuvaan, syyvään ja poristaan.

Pukukoodi: Omat kinttaat mukana, lapio ja moottorisahakaan ei hijasta menua.

Jos yrittää talakooapanoksensa kuitata kaikesta huolimata aineellisena lahajana, niin seinälle ripustettava tai pihalle asennettava "taide" sallitaan. Pihalle myös hedelmäpuut tai vastaavat kasvit. Mutta ripustat ja istutat sitte ite! (Vasara, naula ja lapio tarvittaessa talon puolesta)

PS. Kun oon erähaisten pikkutyttöjen yksinhuoltaja, niin heijän puolesta muistutan, että hunajaa on koko ajan myynnissä.

Tämä kutsu herätti monessa hilpeyttä ja halua osallistua syntymäpäivilleni. Marjat saatiin pensaista pakkaseen ja halot pilkottua liiteriin, ne hommat olis kyllä jääneet minulta kiireessä tehtyä. Kovasti olen vieläkin kiitollinen muistamisesta ja mukavaa taisi olla kaikilla.

Synttäritalkoissa saatiin paljon aikaan.

Olihan se Gullfoss aika komea putous

vuosikokoustaan Montrealissa. Osallistuin tuohon kokoukseen Suomen mehiläishoitajien edustajana. Tunnelma oli kuin jossain YK:ssa. Muuta ohjelmaa oli kansainvälisen kongressin mehiläisaiheiset luennot, joita olisi ollut satoja. Mielenkiintoista oli myös perehtyä kansainvälisten mehiläisalan messujen tarjontaan sekä kansainväliseen mehiläiskilpailuun, jossa oli omat sarjansa erilaisille hunajille, hunajajalosteille, mutta myös mehiläisvalokuville, keksinnöille ja mehiläisvahakynntilöille. Kanadassa vierailimme myös vuoristoalueella parilla isolla mehiläisfarmilla, joista isommalla oli 8500 mehiläispesää. Alkoi siinä oma kiire tuntua pieneltä. Kanadasta palatessa pysähdyimme Islannissa pari päivää tutustumassa sikäläiseen mehiläistarhaukseen. Reissussa oli mukana kolmisenkymmentä mehiläishoitajaa.

Kun hunajat saatiin lینگottua, alkoi olla kiire lähteä mehiläishoitajien mukana Kanadaan ja Islantiin. Mehiläishoitajien kansallisten yhdistysten kansainvälinen järjestö Apimondia piti

Mutta eipä niin kiirettä, etteikö jotain kemistihommiakin tulisi välillä harrasteltua. Tänä vuonna Suomen Kemian Seura täytti sata vuotta ja sen tiimellyksessä minulle myönnettiin Pohjois-Suomen Kemistiseuran standaaari kiitokseksi erinäisistä jutuista. Tämän vuoden suurin ponnistus taisi minulta olla parin kemia-aiheisen elokuvan ruotsinkielisten tekstitysten laatiminen.

Nämä mehiläiset oli jossain tiimellyksessä jääneet pesättömiksi, mutta olivat näppärästi löytäneen sen verran koloa toisen pesän alta, että olivat sinne väsänneet kennonsa.

Lokakuun lopulla Mehiläishoitajain liitto piti vuosikokousta Porissa. Kovasti olin etukäteen päättänyt, että en kiireitteni vuoksi enää jatka puheenjohtajana, mutta kaikesta huolimatta liittokokous minut siihen pestiin yksimielisesti valitsi. Periaatteeni mukaisesti en luottamustehtävästä

kieltäydy, kun kerran sitä luottamusta vielä on. Kohta tuon kokouksen jälkeen sattuma ja johdatus puuttuivat peliin ja lopulta kävi niin, että liiton johtokunta määräsi minut liiton väliaikaiseksi toiminnanjohtajaksi, jossa työssä aloitan osa-aikaisena vuoden alusta. Tällä hetkellä en tiedä miten tässä vielä lopulta käy.

No oho! Tämän kirjeen kirjoittamisessa vierähti näköjään semmoinen tovi, että se juna tuli perille ja nyt Sinu tätä lukiessa ollaan jo Kaveroiden kanssa uudessa junassa taas menossa kohti uusia seikkailuja ja pidemmälle kuin arvakaan. Takaisin tullaan kyllä tämän vuoden puolella, mutta ei kyllä jouluksi...

Jos on hommia tarhurilla, niin on sitä mehiläisilläkin. Tässä on tytöt pölyttämässä mansikkaa. Viime kesänä urakoitiin parikymmentä hehtaaria mansikan pölytystä.

Hyvää joulua ja siunattua uutta vuotta 2020!

Kari Lintu

PS. Mesimasu ja Hunajaa -kirjoja on minulla myynnissä.